

Arrest

nr. 243 525 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. PEKER
Wapenstraat 2/3
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 januari 2020, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt enerzijds en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. PEKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekster op 26 februari 2019 heeft ingediend. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard om de volgende redenen:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.02.2019 werd ingediend door :

*C., E. K.
nationaliteit: Marokko
geboren te OD YAHIA MAROC op 01.01.1962
adres: ...*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheid zou bevinden omdat zij alhier een uitzonderlijk langdurig verblijf zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2003 te verblijven. Betrokkene legt verschillende getuigenverklaringen voor op haar verblijf te staven. Doch blijkt uit het elektronisch dossier dat betrokkene in 2005 en in 2006 een visumaanvraag heeft ingediend in het land van herkomst. Op 29.10.2007 en op 16.11.2009 dient betrokkene een aanvraag 9bis in. Voor deze aanvragen werden op 18.06.2012 een negatieve beslissing genomen. Aan betrokkene werd op 03.07.2012 een bevel het grondgebied te verlaten betekend.

Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel haar gezinsleven als haar privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We merken op dat betrokkene de verwantschap met haar zogenaamde zus niet aantoonde, enkel de identiteitskaart van C. N., Zelfs indien de banden met haar zus worden bewezen, dan nog toont betrokkene niet aan dat haar band met deze personen zo nauw zou zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou moeten vallen. Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot

gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene haalt aan dat ze geen aanknopingspunt meer heeft met Marokko aangezien al haar familie in Europa en België verblijft. Vooreerst merken wij op dat betrokkene de verwantschap met deze personen op geen enkele wijze aantoonbaar maakt. Betrokkene legt enkel een identiteitskaart en verklaringen voor. We kunnen er dus niet zonder meer van uitgaan dat deze personen effectief familie zijn van betrokkene. Zelfs indien betrokkene de verwantschap kan aantonen dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verklaart dat zij heden de leeftijd heeft van 57 jaar, dat ze geen sociaal netwerk, geen opvangnet en geen mogelijkheid tot verblijf meer zo hebben in het land van herkomst. Zij legt hier geen bewijzen van voor. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 45 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien staat het betrokkene altijd vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat zij werkbereid zou zijn, vrijwilligerswerk heeft gedaan bij Rojtm tussen 2015 en 2017, ze verschillende pogingen heeft ondernomen om werk te vinden, sollicitatie kringloop Heist-op den-Berg, zij Nederlandse taallessen heeft gevolgd, legt verschillende inschrijvingsformulieren en deelcertificaten voor van 2011 tot 2018, verklaring mevr. B., mevr. G. en mevr. C., ze hier een ruime vrienden en kennissenkring zou hebben, legt hier verschillende getuigenverklaringen van voor) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). "

1.2. Volgend op deze beslissing, levert de verwerende partij aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

mevrouw,

Naam, voornaam: C., E. K.
Geboortedatum: 01.01.1962
Geboorteplaats: OD YAHIA MAROC
Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste, tweede en derde middel zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Ze luiden als volgt:

"2.A.1 EERSTE MIDDEL: Schending van de motiveringsplicht

Verzoekster roept de schending van de motiveringsplicht in zoals bepaald in artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsmede in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Doordat conform artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en van artikel 2 en 3 van de wet van 29/7/1991 de bestuurshandelingen moeten gemotiveerd zijn.

Terwijl in de bestreden beslissing zonder enige specificatie of verduidelijking wordt gesteld dat er in hoofde van verzoekster niet werd bewezen dat zij sinds 2003 in het Rijk zou vertoeven, quod non, en dat zij geen geloof zouden hechten aan de verwantschap met haar zus C. N.. In 2003 is verzoekster bovendien naar België gekomen omdat zij in Marokko ernstige problemen ondervond waardoor haar fysieke vrijheid en integriteit dreigen te worden aangetast.

Zodat de motivering van de weigeringsbeslissing bijgevolg ondermaats is en de motieven van de bestreden beslissing niet overeenstemmen met de werkelijkheid.

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de weigeringsbeslissing artikel 9bis en bijlage 13) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

Het geheel van de motivering moet gebaseerd zijn op ALLE elementen in het dossier.

Verweerder heeft blijkbaar geen rekening willen houden met de duur van verblijf in hoofde verzoekster en tracht het onafgebroken verblijf van verzoekster in het Rijk als eenzijdige verklaringen te beschouwen waaraan geen geloof kan worden gehecht.

Verzoekster heeft in 2007 alsook in 2009 stappen ondernomen om haar verblijf te regulariseren en heeft een regularisatie ingediend. Desondanks de weigeringen is zij zich blijven inzetten voor onze samenleving en woont sedert haar aankomst onafgebroken met haar zus.

Dat ingevolge de materiële motiveringsplicht alvorens men een beslissing neemt, het volledig dossier dient bestudeert te worden, een afweging gedaan moet worden van de betrokken belangen om dan tot een door motieven geschraagde beslissing te komen waarin de motieven ingevolge de formele verplichting vermeldt moeten worden.

Dat uit de motieven van de bestreden beslissing dan ook niet blijkt waarom de voorgelegde bewijzen niet aanvaard werden.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

'Buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn "omstandigheden die het onmogelijk OF bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen" (zie L. DENYS, Overzicht van het Vreemdelingen recht, UGA, Kortrijk, 2012, p.91).

Of nog:

"Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn die omstandigheden die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet."

(RvS27oktober2004, nr. 136.791, Rev.dr.étr. 2004, 593)

Dit maakt dat er aldus TWEE vormen van buitengewone omstandigheden bestaan:

- De redenen die het een verzoeker "onmogelijk" maken dit verzoek in te dienen in de bevoegde Belgische diplomatieke post;
- De redenen die het een verzoeker "zeer moeilijk" maken dit verzoek in te dienen in de bevoegde Belgische diplomatieke post.

Het woord 'moeilijk' wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als:

"moeilijk (bijvoeglijk naamwoord, bijwoord) :

1 slechts met inspanning op te lossen, te doen: een moeilijke kwestie ; moeilijk over iets kunnen oordelen ; ergens moeilijk over doen allerlei bezwaren opperen

2 lastig in de omgang; humeurig: een moeilijk karakter ; een moeilijke jongen "

(www.vandale.nl)

Kortom, als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De bestreden beslissing stelt dat het verzoek onontvankelijk is gezien "de aangehaald elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland;" (stuk 1)

Dit maakt aldus dat "zeer moeilijk" in de zin van "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vw. (zoals te weerhouden conform bovenstaande rechtspraak en rechtsleer) dient te worden omschreven als "slechts met zeer veel inspanning op te lossen" oftewel "een moeilijke kwestie".

Zoals hierna wordt verduidelijkt is het in casu evident en in alle redelijkheid (cfr. redelijkheidsbeginsel) niet te ontkennen dat verzoekster zich in een situatie bevindt waarbij het hem 'zeer moeilijk' valt, minstens het 'een moeilijke kwestie mits allerlei bezwaren' uitmaakt om zijn verzoek tot verblijfsmachtiging in te dienen in de Belgische ambassade van het land van herkomst.

Zolang artikel 9bis Vw. in de wet is ingeschreven, dient ook verweerder zich aan deze wetsbepaling te houden. Deze wetsbepaling is en blijft op heden één der wettelijk geijkte paden zoals gevolgd kunnen en mogen worden door een vreemdeling dewelke een verblijfsvergunning verzoekt in België.

Er dient te worden benadrukt dat verweerder bij de beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging zoals ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht:

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

"De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden.

Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauw keurig worden vermeld."

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

Weinig bepalingen in de Vreemdelingenwet geven méér ruimte/appreciatiebevoegdheid aan verweerder dan artikel 9bis Vw. De motivatieplicht van verweerder mag in dergelijke materie dan ook helemaal niet lichtzinnig worden opgevat.

Dat volgens de rechtspraak van de Raad van State iedere beslissing op motieven dient te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (Zie R.v.St. VAN BLADEL, nr. 37043 van 22 mei 1991.)

Nergens blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een belangenafweging heeft gemaakt en rekening heeft gehouden met alle aangehaalde elementen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de motivering van de beslissing afdoende moet zijn.

Dit betekent onder meer dat men in redelijkheid uit de motieven de beslissing moet kunnen afleiden en dat de opgelegde motivering in recht en in feite evenredig moet zijn. Dit laatste is in casu geenszins het geval.

De bestreden beslissing is gebrekkig en niet afdoende gemotiveerd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing derhalve niet deugdelijk is.

Zowel de formele, als de materiële motiveringsplicht, is geschonden.

Het middel is derhalve ernstig en gegrond."

"2.A.2. TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET RECHT OP PRIVÉ-LEVEN IN DE ZIN VAN ARTIKEL 8 EVRM

Verzoekster woont sinds 2003 in België. Zoals reeds eerder aangehaald, spreekt zij de taal, zij heeft zich constant ingezet voor de samenleving, en kan wettig gaan werken, zij wordt door iedereen graag gezien en bouwde een grote vriendschapskring uit.

De bestreden beslissing schendt art. 8 E.V.R.M. Verzoeker moet het recht hebben op de eerbiediging van haar privéleven.

De Raad van State oordeelde dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 E.V.R.M. (zie R.V.S. 28/01/2002 n° 102.960 en 4/3/2002, n° 104.280).

Dat een beperking van het grondrecht enkel kan gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8 § 2 E.V.R.M.:

" Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad van State oordeelt als volgt:

" une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée et que "une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infractions pénales." (R.V.St. n° 78.711 11 februari 1999; R.V.st. 105.428 9 april 2002)

Verzoekster heeft inderdaad sedert jaren het centrum van haar privé leven in België opgebouwd.

Een inbreuk op art.8 E.V.R.M. is enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één der doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Samenvattend kan men stellen dat inmenging door de overheid kan als:

- Deze voorzien is bij wet
- Een legitiem doel nastreeft
- Noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken
- (proportionaliteitstoets)

Het E.V.R.M. maakt deel uit van de interne rechtsorde en in de hiërarchie van de normen staat het E.V.R.M. hoger dan de nationale wet.

Dat de overheid inderdaad een uitzondering kan maken op art. 8 lid 1 E.V.R.M. wanneer verzoekster een ernstig gevaar zou vormen voor de openbare veiligheid en voor de bescherming van de openbare orde.

Zo stelt verwerende partij wat artikel 8 EVRM betreft in de bestreden beslissing:

“ ...

Voor wat betreft de bewering dat betrokkene tal van duurzame sociale bindingen heeft ontwikkeld in de Belgische samenleving en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst hierdoor een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat deze sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art 8 EVRM. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Tenslotte dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn in België verblijvende sociale contacten.

...”

Ingevolge deze beslissing beweert verweerder dat verzoekers sociale banden niet in disproportionaliteit staat.

Echter, wanneer er sprake is van een langdurig verblijf - voortgezet verblijf (zoals in casu) dient een grondig onderzoek te geschieden naar het privéleven (EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitsersland).

Het privé leven is een geheel van persoonlijke sociale, economische relaties die opgebouwd zijn in een land (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland).

Verzoeker toont aan dat zij het centrum van haar belangen in België heeft. Bewijs hiervan blijkt uit verschillende zaken, waaronder de getuigenverklaringen,...

Verzoekster is geen crimineel, zij vormt geen gevaar voor de maatschappij.

Zij toont aan dat zij een voortreffelijk parcours heeft afgelegd sinds zij naar België kwam. Haar kennis van de Nederlandse taal is perfect.

Zij wordt zo gewaardeerd en gesteund door iedereen.

Verskillende kandidaat werkgevers hebben verklaard dat zij haar in dienst willen nemen van zodra haar verblijfsstatus in orde is. Hieruit blijkt dat verzoekster onmisbaar is op de werkvloer.

Artikel 8 E.V.R.M gaat zoals gezegd voor op de vreemdelingenwet. Verweerder dient aan te tonen dat de beslissing a quo noodzakelijk is in een democratische samenleving en de belangen van de staat voorgaan op deze van verzoekster. De fair balance toets moet proportioneel zijn aan het legitiem doel. Verweerder moet aantonen dat het algemeen belang (van de staat) voorrang heeft op het belang van het individu, in casu van verzoekster om haar privé-leven uit te oefenen.

(Rvs 26 mei 2009 nr. 193.522; 22 december 2010 nr 2010.029, 13 december 2011, nr. 216.837., E.H.R.M. 28/11/1996, Ahmut/Nederland; EHRM 31/1/2006 Rodrigues Da Silva en Hoogkamer /Nederland; Ukaj/Zwitsersland; EHRM 24 juli 2014 nr.32504/11, Kaplan e.a./Noorwegen; EHRM 2 juni 2015, nr.6006/10; K.M./Zwitsersland; EHRM 19 mei 2016, nr.49441/12; Kolonja/Griekenland; EHRM 1 december 2016, nr.77036/11, Salem/Denemarken; EHRM 10 januari 2017, Salija/Zwitsersland, T. Vreemd. 2017, 211; EHRM 14 september 2017; Ndidi/Verenigd Koninkrijk, T. Vreemd. 2018, 81.)

Er dient onder andere te worden gekeken naar :

- 1° aard en ernst van het gepleegde "misdrijf"
- 2° duur van het verblijf in het land waaruit uitgewezen

3° tijdsverloop plegen misdrijf en gedrag sindsdien

10° hechtheid sociale, culturele en familiale banden met gastland en met land van bestemming

11° bijzondere omstandigheden, vb. medische gegevens, duur van het inreisverbod

Ten aanzien van punt 1

Verzoekster is zoals reeds aangehaald geen crimineel.

Het Hof van justitie heeft geoordeeld dat het begrip openbare orde strikt moet worden geïnterpreteerd. Het dient na te gaan of er een actuele en ernstige dreiging is. De maatregelen van openbare orde of van staatsveiligheid mogen enkel gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. De maatregel van verwijdering mag niet steunen op redenen van algemene preventie (C.J.C.E. 26/2/1975, zaak 67/74, Bonsignore Rec 1977, p 297.

Voormelde bepaling dat er een actuele en ernstige dreiging zou bestaan, is absoluut niet aan de orde nu het moet gaan om een dreiging die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Geval per geval moet worden nagegaan of de vreemdeling strafbare handelingen heeft gesteld en of deze handelingen een gevaar inhouden voor nieuwe ernstige feiten. In casu zijn er geen feiten en is er geen ernstig of acuut gevaar.

Verzoekster beschikt over een blanco strafblad.

4. Hechtheid sociale, culturele en familiale banden met gastland en met land van bestemming

Verder heeft verzoekster geen andere familie of vrienden in haar thuisland, waarmee zij nauwe banden heeft.

In België daarentegen heeft verzoekster naast haar familie een grote vriendenkring opgebouwd, zij past geregeld op kinderen van haar vrienden, en kennissen ... andere organisaties en is graag gezien door burens, collega's etc.

Uit tal van voorliggende stukken blijkt dat verzoekster te nauw verbonden is met haar gastland België, zodat een uitwijzing een te grote impact zou hebben op haar. Zij is te sterk geïntegreerd in onze samenleving. Zij deelt de Belgische normen en waarden.

De beslissing a quo zou inderdaad onmenselijk zijn voor verzoekster en is geheel disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoekster.

Er is geen fair balance toets gebeurd. Verweerder toont niet aan dat hij de bekommernis heeft gehad om het juiste evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

De staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een belangenafweging te maken. (Rw 19 mei 2016 nr.167.798, verwijzend naar EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §84, T. Vreemd. 2011, 385, 10 juli 2014 Mugenzi/Frankrijk, §46 en 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68; 29 maart 2017, nr. 184.616; 31 maart 2017 nr 185.025; 27 april 2017, nr. 186.151; EHRM 20 oktober 2017, nr.194.029.

Het middel is gegrond.”

“2.A.3 DERDE MIDDEL: Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoekster roept eveneens de schending in van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de bestreden beslissing zomaar besluit tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van verzoekster niet zou zijn voldaan aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden op grond van duurzame verankering in België.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W. 1984-1985, 946, LAMRECHTS W., Geschillen van bestuur, 43.]

De keuze die een bestuur in de uitoefening van haar bevoegdheden maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel wanneer men zich op basis van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

De beslissing dient te stoeien op een correcte feitenvinding. De gemachtigde van de Minister dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dat verweerder bij het nemen van haar beslissing ongetwijfeld een discretionaire bevoegdheid heeft uitgeoefend. Dat zij binnen haar wettelijk toegekende bevoegdheid een beoordelingsvrijheid heeft omtrent de te treffen maatregelen in functie van het algemeen belang en hij bijgevolg keuze had tussen verschillende beslissingen.

In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt in haar bestreden beslissing vroeg verzoekende partij in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet op basis van prangende humanitaire redenen om haar aanvraag te staven.

Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn uiteraard niet te herleiden tot het begrip "overmacht". Standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9 §3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, É 1997,385)

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden " als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R. v. St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR1997,29).

Rekening houdend met de integratie, lokale verankering en het langdurig ononderbroken verblijf van meer dan 15 jaar van verzoekster in het Rijk heeft verweerder zeer zeker kennelijk onredelijk gehandeld door de regularisatieaanvraag van verzoekster te weigeren op grond van de stelling dat langdurig verblijf in België geen buitengewone omstandigheden zijn.

Dat verzoekster bij de aanvraag voldoende stukken heeft toegevoegd waaruit blijkt dat zij nu al heel lang ononderbroken in België heeft verbleven, zich aangepast heeft en zijn volledige sociale en economische belangen hier gevestigd zijn.

De proportionaliteitsbeginsel is geschonden doordat men zich enkel baseert op de binnenkomststempel en geen afweging heeft gemaakt met andere elementen in deze zaak.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren. (R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29.)

Verweerder had althans, indien hij redelijk was, op basis van zijn discretionaire bevoegdheid zeer zeker anders moeten besluiten.

Dat, mede gelet op hetgeen hier werd aangehaald, anders oordelen een schending zou inhouden van de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bijgevolg voldoet verzoekster aan elke mogelijke voorwaarde om het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te kunnen genieten.

Dat er bovendien een schending is van de gewekte verwachtingen, in hoofde van verzoekster, nu men op de gemeente duidelijk te kennen heeft gegeven dat zij bij haar aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden van een familielid van een burger van de Unie in aanmerking kwam.

De verwerende partij beslist volledig ongefundeerd tot de weigering van de aanvraag van verblijf van meer dan drie maanden, hetgeen kennelijk onredelijk is.

Ook dit middel is derhalve gegrond."

2.1.2. Het eerste, tweede en derde middel worden samen beoordeeld.

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het

aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling

naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt *in casu* onontvankelijk verklaard. Derhalve is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de thans bestreden beslissing niet het gevolg is van een aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie, zodat niet valt in te zien waarom verzoekster hiernaar verwijst.

Verzoekster betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft willen houden met haar langdurig onafgebroken verblijf, dat zij daaraan geen geloof hecht omdat het eenzijdige verklaringen betreft, dat zij evenwel in 2007 en 2009 een regularisatieaanvraag heeft ingediend en dat zij ondanks de weigeringen zich is blijven inzetten voor onze samenleving.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar lange verblijfsduur. Hoewel de verwerende partij enig voorbehoud heeft gemaakt over haar verblijf in België in 2005 en 2006 omdat zij toen een visumaanvraag indiende vanuit haar land van herkomst, heeft zij verder wel bevestigd dat verzoekster in 2007 en 2009 een regularisatieaanvraag heeft ingediend. Evenwel heeft zij erop gewezen dat deze aanvragen werden afgewezen en dat verzoekster op 3 juli 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, waaraan zij gevolg had horen te geven, hetgeen zij niet heeft gedaan, zodat zij zelf verantwoordelijk is voor haar situatie. Verder heeft de verwerende partij ook vastgesteld dat de elementen van integratie niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid omdat deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, en niet worden behandeld in de ontvankelijkheidsfase.

De Raad stelt vast dat dit laatst vermelde standpunt conform de vaste rechtspraak van de Raad van State is, die van oordeel is dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en

derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het komt dus aan verzoekster toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar in haar specifieke situatie anders over moet worden gedacht.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en/of privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster heeft nooit een verblijfsrecht gehad in België. Derhalve is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zoals zij in haar middel doet, niet aan de orde, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om haar op zijn grondgebied te laten verblijven zodat zij haar privé- en/of familie- en gezinsleven hier kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Een belangrijk element in deze billijke afweging is te weten of het privé- en/of gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en/of gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van de vreemdeling die niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

In het kader van de beoordeling van het begrip “buitengewone omstandigheden” in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan de aangevoerde grief enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen

daadwerkelijk een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Immers, het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De verwerende partij heeft ter zake het volgende geoordeeld:

“Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel haar gezinsleven als haar privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We merken op dat betrokkene de verwantschap met haar zogenaamde zus niet aantoonde, enkel de identiteitskaart van C. N., Zelfs indien de banden met haar zus worden bewezen, dan nog toont betrokkene niet aan dat haar band met deze personen zo nauw zou zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou moeten vallen. Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene haalt aan dat ze geen aanknopingspunt meer heeft met Marokko aangezien al haar familie in Europa en België verblijft. Vooreerst merken wij op dat betrokkene de verwantschap met deze personen op geen enkele wijze aantoonde. Betrokkene legt enkel een identiteitskaart en verklaringen voor. We kunnen er dus niet zonder meer van uitgaan dat deze personen effectief familie zijn van betrokkene. Zelfs indien betrokkene de verwantschap kan aantonen dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Verzoekster beroept zich in haar middel niet op een gezins- of familieleven, doch uitsluitend op haar privéleven in België, met daarin begrepen de contacten die zij heeft met familie.

Zoals reeds gesteld, werd aan verzoekster reeds in 2012, na de afwijzing van twee regularisatieaanvragen, een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Zij heeft nooit garanties gekregen dat haar een verblijfsrecht van meer dan drie maanden zou worden toegekend, zodat zij dan ook niet redelijkerwijze kon verwachten dat het mogelijk zou zijn om een in illegaal verblijf opgebouwd privéleven – in zoverre dit reeds kan worden aangenomen – wat zich aandient als een ‘fait accompli’, verder te zetten in België (cf. EHRM 11 april 2006, nr. 61292/00). Daarenboven toont zij, met de algemene verwijzing naar het feit dat zij het centrum van haar belangen in België zou hebben, dat zij een voortreffelijk parcours heeft afgelegd in België, dat haar kennis van de Nederlandse taal perfect is, dat zij geen strafblad heeft, dat zij wordt gewaardeerd en gesteund door iedereen, dat zij de Belgische normen en waarden deelt en dat verschillende kandidaat werkgevers hebben verklaard dat zij haar in

dienst willen nemen eens haar verblijfsrecht in orde is, niet aan dat de sociale bindingen die zij heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft dermate intens en uitzonderlijk zijn dat een tijdelijke scheiding met het oog op het indienen van een aanvraag in haar land van herkomst in casu een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster stelt verder nog dat zij geen andere familie of vrienden heeft in het thuisland waarmee zij nauwe banden heeft, terwijl dat in België wel het geval is, maar zij gaat eraan voorbij dat dit al als volgt werd beoordeeld in de bestreden beslissing:

“Betrokkene verklaart dat zij heden de leeftijd heeft van 57 jaar, dat ze geen sociaal netwerk, geen opvangnet en geen mogelijkheid tot verblijf meer zo hebben in het land van herkomst. Zij legt hier geen bewijzen van voor. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 45 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.”

Het loutere feit dat verzoekster haar initiële argumentatie herhaalt en aangeeft het niet eens te zijn met de verwerende partij, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of onzorgvuldige wijze te werk is gegaan bij de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster brengt geen andere concrete argumenten bij waaruit zou blijken dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat *“de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Evenmin toont zij aan dat hierover niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

2.1.4. Het eerste, tweede en derde middel zijn niet gegrond.

2.2.1. Het vierde middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en luidt als volgt:

“2.B.1. VIERDE MIDDEL: Schending van de motiveringsplicht, in combinatie met het redelijkheidsbeginsel

Naast de weigeringsbeslissing dd. 07.01.2020, werd ook een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd op 07.01.2020, dewelke beide ter kennis werden gebracht op 28.05.2020.

Het bestreden bevel stelt dat :

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel (en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. "

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoekster naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende gemotiveerd.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

Verzoekster werd zelfs niet gehoord.

De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd.

De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen in casu niet gebeurd is.

Dat de bestreden motivering een standaardmotivering betreft en het duidelijk is dat bij de beoordeling er geen concrete toetsing werd gedaan aan de elementen in dit dossier.

DVZ moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoekster, deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig.

Dat een dergelijk bevel manifest indruist tegen het redelijkheidsbeginsel, alsook tegen de motiveringsplicht.

Het middel is dan ook ernstig en gegrond.”

2.2.2. Volgens artikel 8 van de Vreemdelingenwet vermeldt het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 die werd toegepast. In casu vermeldt het bevel dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten, zodat zij niet aantoont dat geen toepassing kon worden gemaakt van deze bepaling. Wél stelt zij dat deze motivering niet afdoende zou zijn, omdat geen concrete toetsing werd gedaan aan de elementen in haar dossier.

Het thans bestreden bevel is genomen ingevolge de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De beoordeling van de ontvankelijkheid ervan, dit wil zeggen waarin de vraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, impliceert het antwoord op de vraag of verzoekster al dan niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verwerende partij heeft dit gedaan op grond van de elementen die verzoekster in haar aanvraag had aangebracht, zodat deze aanvraag kan worden beschouwd als een middel waarmee zij daadwerkelijk haar standpunt kenbaar kon maken over de redenen die de overheid ervan zou kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. Het doel van het hoorrecht is derhalve bereikt en verzoekster toont niet aan dat zij bijkomend had moeten worden gehoord.

Verzoekster kende, zoals is gebleken uit de beoordeling van de eerste drie middelen, de redenen die de verwerende partij ertoe hebben gebracht te oordelen dat zij in haar aanvraag geen buitengewone omstandigheden had aangetoond en zij toont niet aan dat in het bestreden bevel nogmaals zou moeten worden gemotiveerd over haar individuele omstandigheden, zoals zij deze had aangebracht in haar aanvraag. Zij is immers in staat geweest zich ertegen te verweren en het doel van de formele motiveringsplicht is dan ook bereikt.

2.2.3. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS